

การบริหารชีวิตให้พอดีกับเวลา? โดยท่าน ว.วชิรเมธี กับเพลง ก็คุ้มแล้วของคริสตินา

นำเสนอเมื่อ : 30 มิ.ย. 2552

มองลึก นึกไกล ใจกว้าง การบริหารชีวิตให้พอดีกับเวลา” โดยท่าน ว.วชิรเมธี

เราอยู่ไม่เกิน ๑๐๐ ปี

พบกันเช่นเคย.....ทุกปี ขอขอบคุณแฟนรายการฯ ที่ยังรอดคอยผลงาน วันนี้มาพร้อมกับข้อคิด

“การบริหารชีวิตให้พอดีกับเวลา” โดยท่าน ว.วชิรเมธี ในหัวข้อ “มองลึก นึกไกล ใจกว้าง”

สังฆธรรมข้อที่หนึ่ง คือ เราจะอยู่ไม่เกิน ๑๐๐ ปี ต้องรู้ว่าชีวิตแสนสั้น พระพุทธศาสนาบอกว่า

ชีวิตเหมือนหยาดน้ำค้าง เวลาเราตื่นมาตอนเช้า เราเดินจงกรมจากทิศเหนือไปทิศใต้ในระยะ ๑๐ เมตร

ขณะที่ก้าวแรกเริ่มออกเดินจงกรม เราเห็นหยาดน้ำค้างพราวใส พอเดินไปแล้ว เดินกลับ

หยาดน้ำค้างสลายตัวไปแล้ว แค่วัฒเวลาเดินไปและเดินกลับ

ชีวิตเป็นดั่งหยาดน้ำค้าง คือมีระยะเวลาแสนสั้น เวลาเราขับรถไปบนถนนซูเปอร์ไฮเวย์

เราเห็นพยับแดดที่ร้อนระอุเหมือนมหาสมุทรกระจายอยู่เต็มท้องถนน
ขับรถฝ่าเข้าไปมีแต่ความว่างเปล่า

คุณคว้าเอาอะไรมาไม่ได้หรอก มันคือพยับแดด สมบัติต่างๆ มันคือพยับแดดทั้งนั้น วูบวาบ
ชวนให้วันไหว

แต่ไร้ซึ่งตัวตน

ภาพจาก : <http://www.puistudio.net>

บางครั้งพระพุทธองค์ก็ตรัสว่าชีวิตเหมือนฟองของน้ำ เวลาฝนตกลงมากระทบพื้นดิน

เราจะเห็นฟองของน้ำ แต่เชื่อไหมว่าแป๊บเดียวฟองน้ำนั้นก็ดับสลายไป วันเวลาของชีวิตก็สั้นอย่างนั้น

บางครั้งพระพุทธองค์ก็ตรัสว่าชีวิตสั้นเหมือนรอยขีดบนผืนน้ำ เอาไม้ขีดบนพื้นน้ำ

แต่น้ำกลับรวมเข้าด้วยกันได้โดยเร็ว รอยขีดก็หายไป ชีวิตมันสั้นขนาดนี้

ภาพจาก : <http://www.oknation.net>

ท่ามกลางชีวิตที่สั้นขนาดนี้ ถ้าเราไม่บริหารชีวิตให้ดี ชั่วชีวิตของเราจะหนักไปทางหาเงิน
เราออกบ้านตั้งแต่เช้าตรู่ และกลับเข้าบ้านตอนสองทุ่มสามทุ่ม เราทำเพื่ออะไร บางคนตอบแบบหุ้มมาก
ทำเพื่อมนุษยชาติ อาตมาว่ามันไม่ตรง เอาจริงๆ ว่าทำเพื่อมนุษยชาติหรือว่าทำเพื่อเงิน ก็ตอบให้ดูดีว่า
บังเอิญว่าเงินมันพ่วงอยู่กับมนุษยชาติ เหมือนคนอยากได้เชือกไปขโมยเชือกมา แล้วมีควายเดินตามมา
ควายมาจากไหน บังเอิญมันติดเชือกมา

ภาพ : <http://www.vcharkarn.com>

เพราะฉะนั้น วัน เวลาในชีวิตแสนสั้น ถ้าเราบริหารไม่เป็น ทั้งชีวิตจะทุ่มไปเพื่อรับใช้ความ
ต้องการของเรา ที่เราทำทุกวันนี้ก็คือ ความต้องการยื่นมือตรงหน้าแล้วให้เราวิ่งเข้าเส้นชัย
พอเราวิ่งตามความต้องการไปเรื่อยๆ ไกลถึงเส้นชัย ปรากฏว่าเส้นชัยนั้นมันย้ายที่ออกไปอีก
เส้นชัยแห่งความต้องการของมนุษย์อุปมาดังเส้นขอบฟ้า มนุษย์ที่ไม่รู้จักเส้นชัยของตัวเองก็คือ
มนุษย์ที่ขับรถไปเพื่อที่จะไปให้ถึงเส้นขอบฟ้า ขับไปเถอะ ขับอย่างไรก็ไม่ถึง
ฉะนั้น นักเศรษฐศาสตร์จึงรู้ว่าความต้องการของมนุษย์นั้นไร้ขีดจำกัด พอรู้จุดอ่อนอย่างนี้
นักเศรษฐศาสตร์แทนที่จะบอกให้มนุษย์รู้จักพอกลับส่งต่อให้นักการตลาดยั่วให้อยากและกระตุ้นให้ซื้อ
ถ้าเราวิ่งตามความต้องการซึ่งนักการตลาดสร้างขึ้นเรื่อยๆ ชีวิตนี้จะหมดไปกับการสนองความ
ต้องการต่างๆ ที่ชีวิตก็แสนสั้น แต่เราก็เอาไปตอบสนองวัตถุประสงค์เดียวคือตอบสนองต่อความอยาก
ยิ่งตอบสนองก็ยิ่งค้นพบถึงความว่างเปล่า

ดังนั้น สัจธรรมชีวิตประการที่หนึ่ง เราต้องตระหนักว่าเราอยู่ไม่ถึงร้อยปี ชีวิตแสนสั้น
ดังนั้น ต้องรีบจัดการบริหารชีวิตทันที ในภาษาบาลีแบ่งช่วงชีวิตออกเป็นช่วงดังนี้คือ
๒๕ ปีแรก ศึกษาหาความรู้
๒๕ ปีที่สอง สร้างเนื้อสร้างตัวให้เป็นปึกแผ่นมั่นคง

๒๕ ปีที่สาม เพื่อสังคมอุดมสุข

๒๕ ปีสุดท้าย ทำวิชาเตรียมไปศึกษาต่อเมืองนอก

คำถามก็คือ มีใครบ้างแบ่งชีวิตเป็นแบบนี้

๒๕ ปีแรก เรียนมาแบบล้มลุกคลุกคลาน อยากรู้ได้เกรดดีแต่ขี้เกียจ

เรียนหนังสือจบมาเกรด ๒.๑ เศษๆ คาบเส้น

๒๕ ปีที่สอง ทำงานยังไม่เป็นโล่เป็นพาย ก็แต่งงานกันก่อนเกลือกิน

ถัดมาก็เทน้ำปลาใส่ถ้วยเอาข้าวเหนียวจิ้มน้ำปลากิน

อยู่มาจนจะเกษียณหนี้สินบาน

๒๕ ปีที่สาม ยังไม่ทันทำอะไรให้สังคมเลย เจ็บออกๆ แอ้อๆ

บริจาคร่างกายให้โรงพยาบาล หมอก็ไม่อยากจะรับร่างกายคนช้ำโรค

สุดท้าย ยังไม่ทันได้อยู่ถึง ๒๕ ปีสุดท้ายก็ตายเสียก่อนแล้ว

เห็นไหมว่าถ้าเราไม่บริหารจัดการชีวิตให้ดีจะทุกข์เหลือเกิน นี่คือสังขารที่หนึ่ง

ชีวิตแสนสั้นเราต้องบริหารชีวิตให้ดี

อาจจะเป็นแค่เพียงวันเดียวที่ได้ใช้เวลากับเธอ

อาจเป็นนาทีเดียวที่ได้ใกล้ชิดเธอ

ก็พร้อมจะแลกทุกอย่าง

ไม่เป็นไรถ้าในวันหนึ่งจะเหงาเดียวดายเต็มเต็มอีกครั้ง

ไม่เคยกลัวตัวเองจะต้องผิดหวัง

หากฉันได้อยู่กับเธอ

ต่อให้มันเป็นความรักที่ยังไม่ยาวนาน

ต่อให้มันเป็นเพียงฝันเพียงชั่วคืน

ตื่นพรุ่งนี้อาจไม่มีเธอชีวิตก็คุ้มแล้ว

แม้จะเสียอะไร แต่ใจบอกว่าพร้อม...รักเธอ

เมื่อมีเธอแค่เพียงคนเดียว

ที่ได้คบได้คุยถูกใจ

เมื่อเป็นเธอคนเดียวที่เสียงหัวใจ

บอกเลยว่ายอมทุกอย่าง

ไม่เป็นไรถ้าในวันหนึ่ง

จะเหงาเดียวดายเต็มเต็มอีกครั้ง

ไม่เคยกลัวตัวเองจะต้องผิดหวัง

แค่ขอได้อยู่กับเธอ

ไม่หวังอะไรสักอย่าง

แค่ขอยืนยันทำตามหัวใจ...รักเธอ

แค่ขอยืนยันทำตามหัวใจ...รักเธอ

ที่มา : วารสารสวนอักษรประโคนชัยพิทยาคม ฉบับ ปี 2552